

En die weelderige kleuren dan, — laaiend soms als die van het zwoele Oosten.

Daar hadt ge de vrouwen en de meisjes, donkere droomerige typen met mooie oogen en glanzig ravenzwart haar. Over het hoofd droegen zij de „rebozo”, de witte-, gele- of papaverroode doek, welke afhing tot op de beenkappen van zacht roomkleurig hertenleer.

Zwaar zilveren kettingen waaraan wondere amuletten, ingelegd soms met ruw geslepen turquoise, sierden hals en borst, — en bonte gordels van soepel kralen vlechtwerk omsnoerden het middel boven de korte rok van blauwe of geelgestreepte wol.

En als wilde het zoo de stilte van hunne eenzame pueblo, gingen allen onhoorbaar op moccasins, op sandalen van blank hertenvel.

Dan waren er de mannen, de trotsch zwijgende Indianen van het land New-Mexico. O, ge hadt hen geschilderd, mijn vriend,

zooals wij ze daar zagen in vurig getinte dekens, een scharlaken- of purperen doek gerold rond het hoofd, — ge hadt ze willen teekenen die nijldige bronzen koppen met het lange sluike haar!

Niet altijd had daar de grijze pueblo hare deurtjes en vensters gekend.

In de avontuurlijke dagen van vroeger toen nog de stammen der Boven Rio Grande

zich met oorlogsverven kleurden en er in wilde heidensche passen rond het krijgsvuur werd gedanst, moest vaak de „adobe”-woning een bestorming verduren. En zoo waren er bij de oude Pueblos alleen de houten ladder en het dakluik om het veilige kleihuis binnen te gaan.

Anders, weinig was Tesuque veranderd.

Zooals er in het verleden de Indianen-woonhut uit zongeharde leem en ruige balken werd

opgebouwd, — heel sober, zonder ook maar eenige versiering —; er ondergrondsch een heilige kamer, de „estufa”, tot het houden van mystieke heidensche diensten werd gebruikt; er buiten, op de plaza, de koepelvormige ovens werden gestookt; — zoo vonden wij het nog gebeuren.

En binnenshuis? Was niet bij velen de hard cementen vloer, glanzig zwart gemaakt vaak door ossenbloed, bedekt nog met de voorvader-

lijke huiden? Knielden er niet de vrouwen nog voor het graniet, waarop zij met steenen de gele maïs tot meel kneusden; vormden zij er niet uit klei nog hunne potten en bakjes, om dan later die in grillig zwart en rood te beteekenen?

Bijkans avond was het toen wij terug weer uit de bergen kwamen.

Nog gloeide het karmozijn waar, over de

PUEBLO-INDIAAN.